

רשע קרית לי פסח מיהו קעציד מצואר אללי במקור"א
 צדיאור הגדה (צפיסקא רשע מה הוא חומר) דטעמי
 דר"י ע"ד שאי בזבחים כל הזבחים שזבחו שלא לשמן
 כשרי' הון מן הפסח דכתיב ועשית פסח להי' שתהא
 כל עשיותיו לשמו א"כ גם האכילה בכלל ובהדי' כתיב
 ואכלתם אותו בחיפזון פסח הוא להי' שיהי' לשמו
 ועי"ש ברש"י ושוב ראיתי שכ"כ ז' מהרש"א בה"א
 במשנתיו צפ"פ אר"ג כל שלא חי' גי' דבר"י אלו
 בפסח כו' פסח ע"ש שפסח הקב"ה שנאמר ואמרתם
 זבח פסח הוא להי' מלה ע"ש שלא הספיק צלקס
 וגו' מרור ע"ש וימררו את חייהם ופי' ז' מהרש"א
 כמו בזבחת פסח וחטאת שלא לשמו פסול דלפי
 רחוקם מהקדושה צעי' קירוב טפי כ"כ אר"ג באכילתו
 של פסח ומלה ומרור דצפי' שיאמר בהדי' לשמן
 עי"ש ור"ל להוסיף מ"ש על מלה ומרור מטעם
 דכתיב בפסח על מלות ומרורי' יאכלוהו הרי הוקשו
 כלכו להדי' וכדאיתא בפסחים דף ק"ך א"ר אכל
 מלה צוה"ז אחר חלות לראצ"ע לא יא' דהוקש לפסח
 וכ"כ חי' רצח שם ע"א מרור צוה"ז דרצון דהוקש לפסח
 בזמן דאיכא פסח וכו' ולכן כמו דפסח כתיב פסח
 הוא להי' שרריך לאכלו להי' ולומר לשם מה שאכלו
 כ"כ במלה ומרור (ועי' במהרש"א בחדושי' הגדה ברכות
 פ"ק אהא דאמר בן זומא וכו' מזכירין יל"מ לימות
 המשיח עי"ש). וזה שהורה לנו התורה במה דאסרה
 לנו בשלו ואח"כ ללאו או ללאו ואחר כך בשלו
 וכ"כ מלה מצושלת ומרור מצושל להורות שרריך שלא
 יתערב עמהן ובהן טעם אחר של מים כ"א טעמן
 כמו שהן וממנו נקח מוסר השכל שלא יתערב
 אכילות פסח מלה ומרור שום טעם אחר כמו
 לאכילה גסה ולרעבון ולהנאתו רק לאכלן לשמן פסח
 ע"ש שפסח וכו' וזה שאמרו שיהי' בו טעם פסח
 היינו ע"ש שפסח וצמלה שאי' טעם מלה צפי' היינו
 ע"ש שלא הספיק וצמרור טעם מרור צפי' ע"ש
 וימררו ועי' מהרש"א בתוס' ד"ה עולא חי' שדחה
 לקושי' תוס' כמו דצמלה טעם מלה צפי' כ"כ י"ל
 בפסח טעם פסח צפי' בללי עי"ש ולדרכיו באמת
 זה טעם הדבר לאכלו לשם פסח כמלותו צין לר"כ
 דהוא מלך הסברא וצין לעולא מכה הקרא':

ובזה אמרתי ע"ד לחות לפרש הפיסקא רשע מה
 הוא חומר מה העבודה הזאת לכם לא
 דברה תורה במתים היינו שאינו אוכל כלל אלא
 צמי' שאוכל הפסח רק שהוא חינו אוכל לשם מלות
 פסח כ"א לתאבון למלא נפשו כי ירעב וסובר כמוהו
 כמוני וא"כ חינו עבודה להי' וזה ששאל מה העבודה
 הזאת לכם כלו' מה עבודה יש בו לכם ועי' חי'

המגיד לכם ולא לו כלו' לכם הוא עבודה שאוכלי
 לשם פסח אכל ולא לו שהוא חינו אוכל רק לתאבון
 ולפי שהוליא עלמו מן הכלל שאי' לכם צפר צעיקר
 ר"ל צעיקר של פסח ועלמותו ע"ש שפסח חינו
 חסן רק בטעם הגשמי וחיך אוכל יספס ולשם זה
 אכלו ואף אתה הקסה את שיניו ר"ל וחו' יבטלו
 עוחנות המאכל ולא יטעום בו טעם גשמי ויהא
 מוכרח לאכלו לשם פסח לקיום המלות שזה הפיקר
 וקרוצ לזה מפרש צפי' עבודת ישראל סוף פי' צו
 עי"ש ואר"ל בעבור זה עשה הי' לי בשביל שאקיים
 מלותיו לאכלו לשם פסח ולא לו אלו הי' שם
 הי' נגאל לא חי' לא הי' יולא כי גם הרשעים יולא
 כמי"ש המפורשי' אלא לא הי' נגאל ר"ל כי הילתא
 הוא מעבודת הגשמי לחירות והגאולה הוא צמחי'
 רוחניות מזהמת עומאת מזרים ותאותם חו' שגא'
 והולאתי אחכס מתחת סבלות מזרים והללתי אחכס
 מעבודתם וגאלתי אחכס ולקחתי אחכס לי לשם
 ר"ל שזה הוא הגאולה וי"ש אלו הי' שם (אף שיהי'
 יולא) לא הי' נגאל מזהמתם ועומאתם ותאותם כי
 עוד עומאתו בו אכל אלו צפי' חומרים קודם אכילתו
 של פסח ומלה וכו' ע"ש שפסח הקב"ה וצמחי'
 בעלמא סגי אס לבו כפיו ויחשב להי' לנדקה וכבר
 כתבתי מעין זה צדיאור הגדה צפיסקא רשע שסו'
 הוא חומר וכו' ושם פירשתי הפסוק צשי"ש כחוש'
 השני שפתותיך ומדברך נאזה כפלה הרמון רקקו'
 וגו' עי"ש ומשם תדרשנו לטובה לפערינו:

עוד י"ל טעם על ללאו ובשלו או בשלו וללאו
 להורות שיהי' תוכו כצרו ואם כתבשל וחחי'
 בללה הנס מבחון נראה כללי ותוכו חינו כן אלא
 מצושל וכ"כ ללאו ואח"כ בשלו מצפריס הוא כהונ'
 ללי ובחון נראה כמצושל וזה הרחיקה תורה כ"א
 שיהי' אדם נקי בפיו מבחון ובר לבד מצפריס וכמי"ש
 לעולם יהא אדם ירא שמים צפתר ובגלי חיש
 יפקב הסירו את חלקי נכר אשר בתוכיכם והפסרו
 והחליפו שמלותכם שמבחון ומזה יש ליקח מוסר
 השכל להזהיר לבית יפקב אלו הנשים מישראל לבד
 ילכו במלבושי זרים ופאה נכרית עד שאינו יכיר
 צין יהודית לנכרית מבחון וגם עוצרים על לאו
 ובחקותיהם לא תלכו כמצואר צפוסקי' ונתשובת
 אחרוני' וכו' ומפני זה הטעם נריך שיאכלנו לשם
 פסח וכן במלה ומרור שיהי' מחשבה שכתוכו מלה
 כמו המעשה הנראה מבחון והצן וזה יבואר מה
 שתלה הנס ע"ש שבת ולמה נקרא הגדול כי ידוע
 שגם במזריס שמרו ישראל את השבת וכגמי' פי' כל
 כתבי